

menholdt med Befolkningens Antal og de Formuer, der repræsenteres af de Borgere, paa hvem denne Afgift hviler, saa er det vistnok et forholdsvis ringe Beløb af disse Skatter, der ydes paa den Maade. Ses der saaledes hen til, at der fra Kjøbenhavn kun indkommer omtrent 300,000 Rbd. i Bygningskat til samme Tid, som der fra hele Landet indkommer omtrent 4 Millioner Rbd. i direkte Skatter, saa er det altsaa kun $\frac{1}{13}$ af dette Beløb, der svares af Kjøbenhavn, og Kjøbenhavn er derfor i den Henseende forholdsvis meget lavt beskattet. Tages der endvidere Hensyn til den overordentlige Byrde, der paahviler Landboerne gennem Tjenerne, som ogsaa for en meget stor Del komme Kjøbstæderne og ikke mindst Kjøbenhavn tilgode, saa vil dette Forhold fremtræde endnu mere grelt, og vil altsaa det ærede Medlem have Bygningskatten affskaffet, saa siger jeg: Vær saa artig, men tag da alle Skatterne bort. — Hvad nu den Sag angaar, som her ligger for, da er jeg tilbøielig til at slutte mig til de Bemærkninger, der ere fremførte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgtreds (E. G. Larsen). Jeg vil gjerne antage, at der kan være Grund for Lovgivningsmagten til paa forskellige Omraader at forbedre den Stillning, som de mindre heldigt stillede Samfundsklasser indtage i Byerne og paa Landet, men jeg tror ikke, at det er nogen heldig Maade, hvorpaa man søger at hjælpe dem gennem det foreliggende Lovforslag, og jeg tror ikke, at der er nogen særlig Grund til at optage Spørgsmaalet som et rent lokalt Spørgsmaal, men at, hvad der bør gøres, i ethvert Fald bør udvides til at omfatte det hele Land. Jeg tror, at de fattige Beboere omkring i Kjøbstæderne have samme Krav paa Begunstigelse som de Fattige i Kjøbenhavn, og jeg tror, det Samme er Tilfældet med de fattige Industridrivende paa Landet. Men vil man lette Stillingen for de fattige Industridrivende i Byerne og paa Landet, idet man fritager dem for en vis Afgift, hvorfor

da ikke ogsaa lette fattige Jordbrugere paa samme Maade? Husmanden paa Landet, der eier et lille Hus og en Hade eller et Stykke Jord, som han dyrker med Spaden, og hvorpaa der hviler Hartkornsskatter og Tjende, er jo stillet paa samme Maade som hans fattige Medborgere i Byerne, men hvorfor da ikke lette ham i hans Næring og hjælpe ham til at faae en noget forøget Indtægt ved at befri ham for en Skattebyrde. Principmæssigt er det det Samme, det er Lettelse i Skat til Staten baade i det ene og det andet Tilfælde. Men jeg tror ikke, at det er en heldig Maade at gaa frem paa; thi man kommer let ind paa det Vilkaarlige, kommer til at give, hvor man ikke vil give, og ikke til at hjælpe, hvor man vilde hjælpe. Vil man imidlertid ind paa den Vej, saa lad alle dem, der ere under samme Forhold, nyde samme Begunstigelse. Dette med Hensyn til den uheldige Maade, hvorpaa man søger at komme de fattige Klasser til Hjælp. Nu bestaar der en Lov, som giver Afgiftsfrihed for Leiligheder paa indtil 64 Kvadratalen. Vi have imidlertid hørt en i disse Forhold meget sagkyndig Mand offentlig i Pressen udtale sig for at gaa den modsatte Vej, nemlig at lægge Bygningskat paa disse Leiligheder, idet den nu bestaaende Frihed i en væsentlig Grad er en Præmie, som man giver Huseiere for at holde deres Leiligheder saa smaa, at de billigvis ikke burde udbydes til Bolig for nogen Familie, og nu vil det foreliggende Forslag, at vi ikke blot skulle fastholde, men endog ogsaa udvide et ogsaa efter andre Sagkyndiges Mening urigtigt Princip. Den Udvidelse, der her forlanges, er ganske vist meget beskeden; men hvormeget man end taler om Sagkundskab eller ikke Sagkundskab, og hvormeget man end fordrer, at man skal kjende til, hvad man taler om, saa er der dog hverken fra de ærede Forslagsstilleres Side og heller ikke af det ærede Medlem for Bornholm meddelt os, hvilken finantsiel Betydning dette Lovforslag har dels for Staten og dels for Kommunen. Men det er dog et overv-